

Евр. Вый ми дължните десетъ хилядъ грошъ.

Сшеф. Безъ никакво сѣмнѣніе.

Евр. Е! можете ми да платите?

Сшеф. Не могъ сега.

Евр. Вѣра ми ти кажемъ това не зло.

Сшеф. (подигна рамена) незнамъ.

Евр. Ете видишь вашъ темесукъ.

Сшеф. Познавамъ го.

Евр. Е, знаете какво можемъ правимъ я тебе?

Сшеф. Ще мя затворишь.

Евр. Я това не щемъ правишь.

Сшеф. Благодарѣ ви и на това.

Евр. Ты бѣше єдинъ сигуръ и пощень човѣкъ.

Сшеф. Па и сега съмъ почтенъ.

Евр. Хмъ! що правимъ сега?

Сшеф. Какво-то обычате правете. Но прѣди да рѣшите влѣзнете въ таѣ одаѣ; тамъ ще наидете єднѣ прѣблѣднелѣ женѣ — єдно дѣте — и єднѣ слѣпѣ бабичкѣ.

Евр. Е, Господинъ хатърнъ калмасунъ. Ты си єдинъ ученъ човѣкъ; ты ще наидеши работа. —

Сшеф. Синіоръ Пазиргянъ! азъ отъ три дни на самъ трѣчамъ като замаянъ, и дирѣ нѣкой човѣкъ, кому-то да работѣ и да заслужи хлѣба си — Синіоръ базиргянъ! вый сте Евреинъ; вамъ щѣ кажѣ — а да не нѣкой христіянинъ не быхъ му казалъ! Знаеши ли че отъ два дни залѣгъ хлѣбъ несемъ туриль въ уста.

Евр. (бъркна скоро въ джеба си; хвана чувствително Стефана за рѣкъ и иска да му спустне кѣсіѣ-тѣ си).

Сшеф. не! не! Синіоръ! — азъ таково нѣщо не пріимамъ.